

Sygn. akt VI A Ca 762/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Irena Piotrowska

Sędziowie: SA Ewa Zalewska

SO (del.) Bogdan Gierzyński (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Pawłowska

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w L.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

przy udziale zainteresowanego (...) sp. z o.o. w W.

o przyłączenie do sieci

na skutek apelacji pozwanego oraz zainteresowanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 grudnia 2013 r.

sygn. akt XVII AmE 50/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) S.A. w L. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję;

3. zasądza od (...) sp. z o.o. w W. na rzecz (...) S.A. w L. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Sygn. akt VI ACa 762/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 lutego 2012 r., znak (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki po rozpatrzeniu wniosku z dnia 25 stycznia 2011 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w sprawie rozstrzygnięcia sporu dotyczącego odmowy zawarcia przez (...) S.A. Oddział (...) z siedzibą w L. umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej Farmy Wiatrowej (...) o łącznej mocy przyłączeniowej 48 MW, orzekł zawarcie pomiędzy (...) S.A. Oddział (...) z siedzibą w L. a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej (...) S.A. Oddział (...) z siedzibą w L. Farmy

Wiatrowej (...), położonej w miejscowości S., gmina T., województwo (...) o łącznej mocy przyłączeniowej 48 MW, o treści stanowiącej załączniki do decyzji.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki stwierdził, iż wydane przez (...) S.A. Oddział (...) warunki przyłączenia oraz projekt umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej Farmy Wiatrowej (...) zawierają postanowienia sprzeczne z prawem w zakresie sposobu ustalenia wysokości opłaty za przyłączenie w świetle postanowień art. 7 ust. 8 pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne oraz określenia w ramach wydanych warunków przyłączenia zakresu pojęciowego przyłącza, zważywszy na jego definicję zawartą w § 2 pkt 15 rozporządzenia systemowego. Wydany Wnioskodawcy projekt umowy o przyłączenie do sieci zawiera także szereg postanowień, które w mniejszym lub większym stopniu, nie znajdują oparcia w treści przepisów prawa i mocą decyzji zostają dostosowane do treści obowiązujących norm prawnych.

Ustalona przez (...) S.A. Oddział (...) opłata za przyłączenie Farmy Wiatrowej (...) w wysokości 38 789 200 zł oparta została nie na podstawie rzeczywistych nakładów poniesionych na realizację przyłączenia, a na podstawie rzeczywistych nakładów na realizację przyłączenia i towarzyszącej temu przebudowie i modernizacji sieci operatora systemu dystrybucyjnego. W wydanym projekcie umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej nałożono ponadto na Wnioskodawcę obowiązek wybudowania linii 110 kV łączącej pole liniowe (...) ze stacją (...) Farmy Wiatrowej (...), co w opinii Prezesa URE powinno - stosownie do § 2 pkt 15 rozporządzenia systemowego - zostać uznane za przyłącze i zrealizowane przez operatora systemu dystrybucyjnego, a koszty z tym związane stanowić powinny podstawę kalkulacji opłaty za przyłączenie, o której mowa w art. 7 ust. 8 pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki podniósł, iż nie kwestionuje poszczególnych zapisów wydanych Wnioskodawcy warunków przyłączenia, w tym także konieczności rozbudowy i modernizacji sieci dystrybucyjnej. Prezes URE uznaje w pełni założenie, że to operator systemu dystrybucyjnego posiada wszelkie niezbędne środki i wiedzę aby w ramach wydanych warunków przyłączenia zapewnić prawidłowe funkcjonowanie użytkowanej sieci. Czym innym pozostaje jednak obowiązek sfinansowania realizacji tych warunków w części, która wykracza poza wybudowanie przyłącza i jego włączenie w infrastrukturę przedsiębiorstwa energetycznego.

Stosownie do art. 7 ust. 10 ustawy - Prawo energetyczne koszty wynikające z nakładów na realizację przyłączenia podmiotów ubiegających się o przyłączenie stanowią podstawę do ustalenia w taryfie stawek opłat za przesyłanie lub dystrybucję energii elektrycznej (z wyjątkiem kosztów w zakresie jakim zostały pokryte wpływami opłat za przyłączenie).

Z powyższego wynika, że realizacja przyłączenia bez finansowego zaangażowania podmiotu przyłączanego w rozbudowę i modernizację sieci planowaną dla potrzeb tego przyłączenia nie oznacza, że operator systemu dystrybucyjnego ponosić będzie z tego tytułu stratę. Koszty wynikające z nakładów na rozbudowę i modernizację sieci „zwracane będą” dystrybutorowi energii elektrycznej w kolejnych taryfach dla usług dystrybucji energii elektrycznej.

Konstrukcja taryfy dla usług dystrybucji energii elektrycznej sprawia, że wszyscy odbiorcy korzystający z systemu dystrybucyjnego partycypują w kosztach jego utrzymania i rozwoju (dokonywanego także na potrzeby przyłączania do niego odnawialnych źródeł energii).

Mając na uwadze przepisy prawa regulujące sposób kalkulowania opłaty za przyłączenie, utrwalone orzecznictwo w tej materii oraz ustalony w przedmiotowej sprawie stan faktyczny, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki stwierdził, że opłata za przyłączenie do sieci odnawialnego źródła energii jakim jest Farma Wiatrowa (...) powinna zostać ustalona na podstawie rzeczywistych nakładów na budowę przyłącza bez uwzględniania nakładów na rozbudowę sieci przedsiębiorstwa energetycznego niezbędnej do tego przyłączenia. Powyższe rozstrzygnięcie znajduje swoje skonkretyzowanie w postanowieniach kształtowanej przez Prezesa U RE mocą decyzji umowy o przyłączenie do sieci Farmy Wiatrowej (...).

Odwołanie od Decyzji złożył powód - (...) SA w L. zaskarżając decyzję w całości i zarzucając decyzji naruszenie przepisów prawa materialnego :

1. art. 7 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne z dnia 10.04.1997 r. poprzez:

-założenie, że istnieją warunki techniczne i ekonomiczne przyłączenia do sieci, w sytuacji, gdy analiza pozwala na ustalenie braku ekonomicznych i technicznych warunków przyłączenia, co wiąże się z rozległym zakresem zmian koniecznych do zaprowadzenia w sieci w związku z projektowanym przyłączeniem,

-naruszenie zasady równoprawnego traktowania poprzez ukształtowanie umowy o przyłączenie ze szkodą dla interesu ekonomicznego Powódki i innych odbiorców, a wyłącznie w interesie Zainteresowanej;

- naruszenie prawa wspólnotowego poprzez dokonanie wykładni przepisów krajowego porządku prawnego w oparciu o art. 15 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE i art. 16 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE, w sytuacji, gdy nie wynika to wprost z zasad prawidłowej wykładni.

- błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że wydanie warunków przyłączenia oraz przesłanie Zainteresowanej projektu umowy o przyłączenie w każdym przypadku oznacza, iż spełnione są warunki techniczne i ekonomiczne przyłączenia podmiotu ubiegającego się o przyłączenie (tu: Zainteresowanej) do sieci elektroenergetycznej przedsiębiorstwa energetycznego (tu: Powódki), podczas gdy spełnienie się powyższych warunków Prezes URE powinien był ustalić w oparciu o całokształt stanu faktycznego sprawy oraz przy uwzględnieniu odrębności wynikających z hipotezy art. 7 ust. 9 PE;

2. art. 7 ust. 9 PE poprzez jego niezastosowanie w sytuacji nieistnienia obowiązku przyłączenia oraz w braku ekonomicznych warunków przyłączenia do sieci;

3. art. 7 ust. 8 pkt 3 PE poprzez jego zastosowanie, w sytuacji, gdy z pkt-u powyżej wynika fakt wyłączenia stosowania tegoż przepisu;

4. art. 7 ust. 8i PE poprzez niewłaściwą interpretację polegającą na przyjęciu, że wydane warunki przyłączenia stanowią - wbrew literalnej treści - bezwarunkowe zobowiązanie do zawarcia umowy o przyłączenie oraz poprzez pominięcie treści regulacji przepisu § 8 (w szczególności ust. 6) rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4.05.2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (zwanym dalej jako „Rozporządzenie systemowe”), także poprzez przyjęcie, iż wydane warunki przyłączenia wyłączają konieczność dokonania analizy z uwzględnieniem art. 7 ust. 1 PE i z pominięciem art. 7 ust. 9 PE;

5. art. 11d ust. 3 PE, w zw. z art. 9c ust. 3 poprzez ukształtowanie treści umowy z pominięciem treści obowiązków tkwiących po stronie Powódki jako operatora systemu (...) oraz obowiązków zapewnienia należytej pracy sieci, w tym także w sytuacji zagrożenia (w szczególności ze względu na moc farmy), co w efekcie doprowadziłoby do ograniczenia swobody O SD w realizowaniu przypisanych obowiązków;

6. art. 1 ust. 2 PE poprzez brak równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii, w sytuacji gdy skrajnie odmienne od propozycji Powódki ukształtowanie wielkości opłaty za przyłączenie odbija się negatywnie dla odbiorców w taryfie na lata kolejne - poprzez zatwierdzenie wyższych wielkości stawek i opłat (wobec następczego ujęcia we wniosku taryfowym), zaś podmioty - wytwórcy, w tym Zainteresowana, nie ponosi żadnych kosztów związanych z wprowadzaniem wyprodukowanej energii do systemu dystrybucyjnego, dla którego funkcję operatora pełni Powódka;

7. art. 4f ust. 1 PE, w zw. z art. 46 PE, poprzez pominięcie okoliczności, że świadczenie usługi dystrybucji energii elektrycznej, m.in. nie może powodować niekorzystnej zmiany cen lub stawek opłat za dostarczoną energię i zakresu ich dostarczania odbiorcom przyłączonym do sieci, a także uniemożliwiać wywiązywanie się przez przedsiębiorstwo energetyczne z obowiązków w zakresie ochrony interesów odbiorców i ochrony środowiska;

oraz przepisów prawa formalnego :

8. art. 7 i art. 77 ustawy z dnia 14.06.1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego poprzez brak pełnego wyjaśniania stanu faktycznego, wszystkich okoliczności sprawy mających stanowić przedmiot rozstrzygnięcia, co wiąże się z brakiem rozważenia istnienia obowiązku przyłączenia oraz brakiem weryfikacji ekonomicznych i technicznych warunków przyłączenia;

9. art. 6 k.p.a poprzez narzucenie brzmienia umowy, które powodują naruszenie dyspozycji art. 46 PE oraz rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18.08.2011 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (zwanym dalej jako „Rozporządzenie taryfowe”);

10. art. 107 ust. 1 i 3 k.p.a. poprzez braki uzasadnienia rozstrzygnięcia tak faktycznego, jak i prawnego, w szczególności w zakresie podstaw ustalenia opłaty za przyłączenie faktycznego jak i prawnego, przez co organ naruszył także zasadę wyjaśniania; jednocześnie zaskarżona decyzja jest niejednoznaczna i wywołuje trudności interpretacyjne;

11. art. 8 PE w związku z art. 7 PE, poprzez wykroczenie przez organ administracyjny poza przypisane mu kompetencje ustawowe w zakresie orzekania, w sytuacji gdy kompetencja Prezesa URE oparta na art. 8 PE dotyczy rozstrzygnięcia sporów powstałych na tle zawierania i wykonywania umów w przypadku, gdy obowiązek ich zawarcia wynika z ustawy, względnie z decyzji administracyjnej (por. analogiczną tezę uzasadniania wyroku SN z dnia 24 lipca 2002 r. -1CKN 944/00, LEX 55564). Oznacza to, że Prezes Urzędu Regulacji Energetyki jest władny rozstrzygać w drodze konstytucyjnych decyzji administracyjnych wyłącznie w sprawach spornych, w których konkretnemu żądaniu wnioskodawcy odpowiada publicznoprawny obowiązek przedsiębiorstwa energetycznego, a zatem obowiązek wynikający z ustawowej normy prawnej o charakterze ius cogens (por. uzasadnienie wyroku z dnia 19 lutego 2010 r, Sądu Apelacyjnego w Warszawie - sygn. akt VI ACa 1142/09), a tym samym kompetencja ta nie obejmuje umów nieobjętych obowiązkiem publicznoprawnym przedsiębiorstwa energetycznego, tj. w sytuacji, gdy brak jest warunków ekonomicznych dla ich zawarcia. Prezes URE nie ma również uprawnień do modyfikacji poddanej jego rozstrzygnięciu umowy przyłączeniowej w zakresie, który nie jest sporny pomiędzy stronami, gdy jednocześnie nie zachodzi niezgodność tych postanowień z przepisami bezwzględnie obowiązującymi.

II. Jednocześnie zaskarżonej decyzji - z ostrożności procesowej – powód zarzucił naruszenie przepisów prawa, jak niżej.:

12. art. 7 ust. 2 PE poprzez brak ukształtowania zapisów umowy w kwestiach zawartych w powołanym przepisie, w tym w zakresie braku ustalenia opłaty za przyłączenie, poprzez ustalenie jedynie 1 składnika tejże opłaty, podczas, gdy drugi stanowiący iloczyn opisany jest jedynie w postaci mnożnej;

13. art. 7 ust. 8 pkt 3 PE poprzez mylną wykładnię polegającą na przyjęciu, że „przyłączenie” należy sprowadzić do terminu „przyłącza” zgodnie z definicją rozporządzenia systemowego oraz poprzez ustalenie treści § 4 stanowiącego o ustaleniu opłaty za przyłączenie, z uwzględnieniem zarzutu powyżej;

14. art. 7 ust. 8 pkt 3 w zw. z art. 23 ust. 1 PE poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że ustalenie wysokości opłaty za przyłączenie na podstawie rzeczywistych nakładów poniesionych na realizację przyłączenia oznacza, iż Zainteresowana powinna ponieść jedynie część kosztów inwestycji związanych z wybudowaniem przyłącza, a nie obejmuje kosztów inwestycji związanych z przebudową sieci elektroenergetycznej Powódki niezbędnych do przyłączenia w sytuacji, gdy:

- ustawodawca nie utożsamia pojęć „przyłączyć” oraz „przyłączenie”, w związku z czym wniosek, iż koszty „przyłączenia” Zainteresowanej do sieci odpowiadają kosztom budowy „przyłącza” jest błędny, tym samym zwrot „rzeczywiste nakłady poniesione na realizację przyłączenia” należy interpretować zgodnie z jego literalną treścią, ze względu na priorytet wykładni językowej, w zgodzie z semantyką języka polskiego i rozumieć jako upoważnienie przedsiębiorstwa energetycznego do ustalenia opłaty przyłączeniowej w wysokości kosztów wszystkich inwestycji niezbędnych dla przyłączenia Zainteresowanej do sieci,

- rozszerzenie wykładni pojęcia „przyłączyć” - w kontekście nieprawidłowego antycypowania stanu sieci, jakby już została zbudowana/przebudowana oraz w kontekście sformułowań używanych przez ustawodawcę: „przyłączenie” - imiesłów czynny ze źródłosłowem w postaci „przyłączyć” (tu o zabarwieniu obowiązku publicznoprawnego), to wszystko wsparte rozumowaniem typu wnioskowego „z celu na środki” ;

- dodatkowo uzasadniając ukształtowanie zapisów umowy w części dotyczącej opłaty za przyłączenie Pozwany nie wskazał uzasadnienia dla „szczętkowego” ujęcia w kalkulacji opłaty za przyłączenie tylko jednego elementu infrastruktury, skoro jest to - jak i zresztą pozostałe - element infrastruktury umożliwiający przyłączenie rozumiane jako zespół czynności funkcjonalnie związanych z budową przyłącza, sumarycznie ujętych w wydanych warunkach przyłączenia, a bez których przyłączenie Zainteresowanej do sieci na założonych dla przyłączanych urządzeń parametrach (w tym wytwarzanej mocy) oraz współpraca z tą siecią nie byłyby możliwe;

15. art. 23 ust. 2 pkt 12 i 20 lit. c) PE, art. 7 ust. 8 pkt 3 PE oraz § 8 ust. 3, § 15 oraz regulacji Załącznika nr 1 Rozporządzenia systemowego oraz art. 353¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny poprzez ustalenie treści umowy w zakresie wykraczającym poza zakres kompetencji Pozwanego,

16. art. 4 ust. 1, art. 7 ust. 5 i 6, 8 oraz art. 9c ust. 3 pkt 3, 4 i 5 w zw. z art. 16 ust. 1 i ust. 4, art. 19 ust. 1 i 3 PE poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że wyłącznie na przedsiębiorstwie energetycznym (tu: -Powódce) ciąży obowiązek sfinansowania modernizacji i rozbudowy sieci elektroenergetycznej niezbędnej celem dokonania przyłączenia podmiotu ubiegającego się o przyłączenie - w sytuacji, gdy :z brzmienia powyższych regulacji nie wynika wniosek wyprowadzony przez Prezesa URE.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o :

I. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości;

ewentualnie o:

II.zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie treści przedmiotowej umowy przyłączeniowej w brzmieniu ostatecznie wskazanym przez Powódkę, w szczególności poprzez ustalenie szacunkowej opłaty za przyłączenie w wysokości 38.789.200 zł netto;

Pozwany oraz zainteresowany wnieśli o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2013 roku, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów po rozpoznaniu przedmiotowej sprawy:

I. uchylił decyzję;

II. zasądził od pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz powoda (...) S.A. w L. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Rozpoznając sprawę Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył co następuje:

Sąd Okręgowy wskazał, że bezspornym pozostawało, iż w dniu 28 sierpnia 2009 r. powód wydał zainteresowanemu warunki przyłączenia do sieci elektroenergetycznej.

Przechodząc do oceny prawnej sprawy Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności wskazał na prawa i obowiązki stron wynikające z przepisów prawa.

Stosownie do art. 7 ust.1 ustawy z dnia 10.04.1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U.2012.1059 ze zm.) przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii jest obowiązane do zawarcia umowy o przyłączenie do sieci z podmiotami ubiegającymi się o przyłączenie do sieci, na zasadzie równoprawnego traktowania, jeżeli istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci i dostarczania tych paliw i energii a żądający zawarcia umowy spełnia warunki przyłączenia do sieci i odbioru.

Jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne odmówi zawarcia umowy przyłączenia do sieci, jest obowiązane niezwłocznie, pisemnie powiadomić o odmowie jej zawarcia Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i zainteresowany podmiot, podając przyczyny odmowy.

Stosownie do art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego w sprawach spornych dotyczących odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci (...) rozstrzyga Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na wniosek strony.

Sąd Okręgowy wskazał, że z powołanych przepisów Prawa energetycznego wynika, iż Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uprawniony jest do rozstrzygnięcia sporu pomiędzy przedsiębiorstwem energetycznym a podmiotem ubiegającym się o przyłączenie do sieci o ile na przedsiębiorstwie energetycznym ciąży obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci. Przedsiębiorstwo energetyczne zaś obowiązane jest do zawarcia stosownej umowy jeżeli istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci i dostarczania paliw i energii.

Sąd I instancji podzielił stanowisko Sądu Najwyższego oraz Sądu Apelacyjnego w Warszawie wyrażone w wyrokach z dnia 11.04. 2012 r. (sygn. III SN 33/11) oraz z dnia 31. 01. 2013 r. (sygn. AcA 1066/12), iż wydanie przez przedsiębiorstwo energetyczne warunków przyłączenia do sieci oraz przedłożenie projektu umowy o przyłączeniu do sieci nie oznacza automatycznie, że istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci, w rozumieniu art. 7 ust.1 Prawa energetycznego.

Sąd Okręgowy wskazał również, że gdy podmiot zainteresowany przyłączeniem do sieci kwestionuje warunki umowy o przyłączenie do sieci i występuje do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z wnioskiem o rozstrzygnięcie sporu poprzez wydanie decyzji z art. 8 ust.1 Prawa energetycznego Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zobowiązany jest najpierw ustalić czy na przedsiębiorstwie energetycznym spoczywał obowiązek zawarcia umowy z art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego a następnie dopiero ocenić, które z postanowień projektu umowy wymagają zmian.

W przekonaniu Sądu Okręgowego rozumowanie oparte na implikacji, że jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne wydało warunki przyłączenia do sieci, to istnieją warunki techniczne i ekonomiczne przyłączenia do sieci jest błędne.

Sąd zważył, iż wydając zaskarżoną decyzję Prezes Urzędu Regulacji Energetyki nie poczynił żadnych ustaleń co do tego czy w sprawie istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki przyjął, powołując się na dotychczasowe orzecznictwo sądów, iż w sprawie niniejszej istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci, bowiem powód wydał zainteresowanemu warunki przyłączenia.

Sąd Okręgowy wskazał, iż art. 7 ust. 3a Prawa energetycznego stanowi, iż podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci składa wniosek o określenie warunków przyłączenia do sieci, zwanych dalej „warunkami przyłączenia”, w przedsiębiorstwie energetycznym, do którego sieci ubiega się o przyłączenie.

W przepisach Prawa energetycznego brak jest określenia statusu prawnego warunków przyłączenia oraz stwierdzenia, iż wydanie warunków przyłączenia stanowi bezwzględne zobowiązanie przedsiębiorstwa energetycznego do zawarcia umowy o przyłączenie, stosownie do art. 7 ust.1 Prawa energetycznego.

Sąd Okręgowy podkreślił, że powołany przez zainteresowanego przepis art. 7 ust. 8i Prawa energetycznego stanowi wręcz, iż w okresie ważności warunki przyłączenia stanowią warunkowe zobowiązanie przedsiębiorstwa energetycznego do zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, ponadto ważne są dwa lata od ich doręczenia.

W związku z tym w przekonaniu Sądu Decyzja podlegała uchyleniu jako wydana bez podstawy prawnej.

Przedmiotowy Wyrok w całości apelacją zaskarżył pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki.

Zaskarżonemu Wyrokowi pozwany zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 7 ust. 8i ustawy – Prawo energetyczne w zw. z § 8 ust. 6 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad funkcjonowania systemu elektroenergetycznego poprzez uznanie, wbrew jasnemu sformułowaniu tych przepisów i zasadom logicznego rozumowania, że warunki przyłączenia nie stanowią zobowiązania przedsiębiorstwa do zawarcia umowy do przyłączenia.
2. Naruszenie art. 1 ust. 2 ustawy – Prawo energetyczne przez brak równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych (powoda i zainteresowanego) oraz interesów odbiorców energii elektrycznej a także orzeczenie wbrew wyrażonej w tym przepisie intencji ustawodawcy do tworzenia warunków do zrównoważonego rozwoju kraju.
3. Naruszenie art. 328 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego przez niepełne wskazanie podstaw faktycznych rozstrzygnięcia, w tym pominięcie okoliczności o zasadniczym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy.

Powołując się na powyższe zarzuty pozwany wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego Wyroku poprzez oddalenie odwołania powoda od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 16 lutego 2012 r., znak: (...),
2. ewentualnie, w przypadku nie uwzględnienia powyższego wniosku pozwany wniósł o:
3. uchylenie Wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 30 grudnia 2013 r., sygn. akt XVII AmE 50/12 i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania.

Powyższy Wyrok w całości apelacją zaskarżył również zainteresowany – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

Zaskarżonemu Wyrokowi zainteresowany zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 7 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne w zw. z art. 7 ust. 8 i ustawy Prawo energetyczne poprzez ich błędną wykładnię (wbrew literalnemu brzmieniu) polegającą na uznaniu, że w sprawie nie istnieją warunki techniczne i ekonomiczne przyłączenia do sieci elektroenergetycznej powoda pomimo pozytywnego rozpatrzenia przez powoda wniosku o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej i określenia warunków przyłączenia przez powoda dla zainteresowanego wraz z projektem umowy o przyłączenie, do zawarcia której powód zgłosił gotowość;
2. art. 7 ust. 8 i w zw. z art. 7 ust. 8 pkt 3) ustawy Prawo energetyczne poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji brak ustalenia, że wydane warunki przyłączenia w okresie swej ważności stanowiły zobowiązanie powoda do zawarcia umowy o przyłączenie na zasadzie wyrażonej w art. 7 ust. 8 pkt 3) i art. 7 ust. 10 Prawa energetycznego (tj. na tzw. warunkach taryfowych – publicznoprawnych);
3. art. 7 ust. 8 i w zw. z art. 7 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 18 oraz art. 7 ust. 8 ustawy Prawo energetyczne i art. 34 ust. 3 pkt 3) lit. a ustawy Prawo budowlane poprzez błędną ich wykładnię prowadzącą do przyjęcia, że przedsiębiorstwo sieciowe (powód) może wycofać się z wydanych wcześniej warunków przyłączenia w terminie ich ważności, co jest rażąco niezgodne z charakterem i funkcją, jaką warunki przyłączenia spełniają w obrocie prawnym;

4. art. 23 ust. 1 w zw. z art. 1 ust. 2 ustawy Prawo energetyczne poprzez ich niezastosowanie, a w konsekwencji uchylenie decyzji, która wprowadzała stan równowagi kontraktowej pomiędzy powodem a zainteresowanym, przeciwdziałając, zgodnie z ustawą Prawo energetyczne, skutkom nadużycia pozycji dominującej przez powoda, co Sąd I instancji pośrednio zauważył w końcowej części uzasadnienia wyroku, ale nie wyciągnął z tego właściwych konsekwencji prawnych.

Ponadto zainteresowany zaskarżonemu Wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj.:

5. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez całkowite zaniechanie przez Sąd I instancji samodzielnego zbadania indywidualnych okoliczności sprawy, a jedynie bezrefleksyjne oparcie rozstrzygnięcia o wrywany z kontekstu, nie wiążący w niniejszej sprawie, fragment orzeczenia Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2012 r., sygn. akt III SK 33/11, zapadłego w innej sprawie i w konsekwencji niedokonanie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i błędne uznanie, że w przedmiotowej sprawie nie istniały techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia zainteresowanego do sieci powoda;

6. art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nie wskazanie podstawy faktycznej wyroku, na której Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie, ograniczając się zaledwie do jednego zdania, tj. „Sąd ustalił. Bezsporne jest, iż w dniu 28.08.2009 r. powódka wydała zainteresowanemu warunki przyłączenia do sieci elektroenergetycznej”, nie wymieniając przy tym żadnych innych dowodów oraz nie wskazując, dlaczego innym dowodom odmówił wiarygodności i odmówił ich dopuszczenia, co w sposób oczywisty prowadzi do wniosku o nieprzeprowadzeniu właściwego postępowania dowodowego w sprawie, a także brak wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, która ogranicza się do cytowania fragmentów wyroku Sądu Najwyższego zapadłego na gruncie odmiennego stanu faktycznego w innej sprawie (w której warunki były wydane z tzw. zastrzeżeniem, co było kluczowe dla Sądu Najwyższego w tamtej sprawie).

Powołując się na powyższe zarzuty zainteresowany na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. wniósł o:

I. uchylenie Wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego,

ewentualnie w przypadku uznania przez Sąd, że nie ma konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości i istnieją podstawy do orzeczenia co do istoty sprawy, zainteresowany na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. wniósł o:

II. zmianę Wyroku poprzez oddalenie odwołania powoda od Decyzji,

w każdym wypadku zainteresowany wniósł o:

III. zasądzenie od powoda na rzecz zainteresowanego zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według stawki maksymalnie przepisanej,

IV. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów objętych aktami sprawy sądowej i administracyjnej.

W odpowiedzi na powyższe apelacje powód - (...) S.A. z siedzibą w L. wniósł o oddalenie apelacji jako oczywiście niezasadnych oraz zasądzenie od pozwanego i zainteresowanego na rzecz powoda kosztów procesu za II instancję według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny, zważył co następuje:

Apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za podstawę dla własnych rozważań.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia przez sąd I instancji art. 7 ust. 8 i ustawy – Prawo energetyczne w zw. z § 8 ust. 6 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad funkcjonowania systemu elektroenergetycznego poprzez uznanie, wbrew jasnemu sformułowaniu tych przepisów i zasadom logicznego rozumowania, że warunki przyłączenia nie stanowią zobowiązania przedsiębiorstwa do zawarcia umowy do przyłączenia.

Przepis art.7 ust. 8 i ustawy Prawo energetyczne został wprowadzony do ustawy Prawo energetyczne ustawą z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw, który to przepis wszedł w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia tj. w dniu 11 marca 2010 r. (art.22 tej ustawy). Skoro zatem bezspornym jest, że powód wydał zainteresowanemu warunki przyłączenia do sieci elektroenergetycznej w dniu 28 sierpnia 2009 r., a zatem nastąpiło to przed wejściem w życie ustawy z dnia 8 stycznia 2010 r. W dacie wydania warunków przyłączenia, przepisy Prawa energetycznego oraz aktów wykonawczych nie określały charakteru prawnego ani skutków wydania warunków przyłączenia. Przepis art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego, nakładający na przedsiębiorstwa sieciowe obowiązek zawierania umów o przyłączenie do sieci miał takie samo brzmienie jak obecnie. Jak przyjęto w orzecznictwie i piśmiennictwie przepis ten, nakładając obowiązek zawarcia umowy na wymienione w nim kategorie przedsiębiorstw energetycznych, przyznaje równocześnie roszczenie o zawarcie umowy, którego realizacji - w przypadku uchylecia się od obowiązku zawarcia umowy - żądający zawarcia umowy może dochodzić na drodze administracyjnoprawnej przed Prezesem Urzędu. Obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci nie ma jednak charakteru bezwarunkowego. Aktualizuje się wówczas, gdy istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci oraz gdy podmiot żądający przyłączenia do sieci spełnia warunki przyłączenia do sieci.

Roszczenie przysługuje w konsekwencji nie każdemu podmiotowi, który chce się przyłączyć do sieci, a tylko takiemu, który spełnia warunki przyłączenia do sieci (a przynajmniej po zadeklarowaniu przez dany podmiot, że akceptuje wydane warunki przyłączenia, skoro warunki przyłączenia do sieci można ustalić dopiero po podpisaniu umowy przyłączeniowej i wykonaniu inwestycji określonych w warunkach przyłączenia) oraz tylko dla takiej instalacji, dla której istnieją wspomniane w art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia.

W stanie prawnym istotnym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, warunki przyłączenia odnosiły się wyłącznie do technicznych parametrów inwestycji w moce wytwórcze i specyfikowały zakres techniczny prac, jakie musiałby wykonać podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci oraz przedsiębiorstwo sieciowe. Warunki przyłączenia nie są źródłem cywilnoprawnym obowiązku zawarcia umowy, a przez to nie kreują po stronie podmiotu, który takie warunki otrzymał, wiarygodności względem przedsiębiorstwa sieciowego. Wskutek ich wydania nie dochodzi do powstania węzła obligacyjnego między podmiotem ubiegającym się o przyłączenie do sieci a przedsiębiorstwem sieciowym (vide Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2014 r. III SK 46/13).

Bezzasadny jest również zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. przez niepełne wskazanie podstaw faktycznych rozstrzygnięcia, w tym pominięcie okoliczności o zasadniczym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy. Pomijając ogólnikowość tego zarzutu podniesionego w apelacji Prezesa URE polegającą na nie wskazaniu niezbędnych elementów, których zdaniem skarżącego brakuje w przedmiotowym uzasadnieniu. Sąd Apelacyjny podziela rozpowszechniony w orzecznictwie pogląd, że naruszenie a art. 328 § 2 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę apelacji, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie ma wszystkich koniecznych elementów, bądź zawiera tak kardynalne braki, które uniemożliwiają kontrolę apelacyjną. (Wyrok SN z dnia 26.06.2014 r. sygn. IV CSK 621/13, Postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 28 listopada 2014 r. II Cz 3192/14). W niniejszej sprawie sytuacja taka nie zachodziła. Celem uzasadnienia wyroku jest wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd nie ma natomiast obowiązku wyrażania szczegółowego stanowiska odnośnie wszystkich poglądów prezentowanych przez strony, jeżeli nie mają one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Data wydania przez powoda zainteresowanemu warunków przyłączenia stanowiło podstawą dla ustalenia zakresu obowiązków z nich wynikających. Ponieważ ocena prawna ich charakteru prawnego dokonana przez Sąd Okręgowy, była w ocenie sądu Apelacyjnego prawidłowa (jak wyżej wskazano), wystarczające było dokonanie ustaleń w tym zakresie, skoro w zaskarżonej Decyzji wyprowadzono z tego

ciążący na podstawie obowiązku zawarcia umowy. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., poprzez całkowite zaniechanie przez Sąd I instancji samodzielnego zbadania indywidualnych okoliczności sprawy należało uznać za bezzasadny.

Nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzut naruszenia art. 23 ust. 1 w zw. z art. 1 ust. 2 ustawy Prawo energetyczne poprzez ich niezastosowanie. Obydwa powołane przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przepisy są wyłącznie normami interpretacyjnymi i nie wynika z nich publicznoprawny obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie. Nie jest dopuszczalne wyprowadzanie w oparciu o którąkolwiek z tych norm wykładni rozszerzającej w zakresie ciążącego na przedsiębiorstwach energetycznych obowiązków publicznoprawnych. Obowiązki publicznoprawne stanowią ze swej istoty ograniczenie konstytucyjnej wolności działalności gospodarczej i jako takie, zgodnie z art. 22 Konstytucji RP, mogą być ustanawiane tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny. Wszelka zaś wykładnia takich przepisów musi mieć charakter ścisły.

Biorąc powyższe względy pod uwagę obie apelacje należało oddalić jako bezzasadne (art. 385 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądzając na rzecz powoda od pozwanego i zainteresowanego koszty zastępstwa procesowego za drugą instancję według norm przepisanych (art. 98 k.p.c.)